



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Děti země – Klub za udržitelnou dopravu, pobočný spolek**, se sídlem Brno, Cejl 48/50, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, za účasti osob zúčastněných na řízení: **a) Ředitelství vodních cest České republiky**, se sídlem Praha 1, Nábřeží L. Svobody 1222/12, zast. JUDr. Jiřím Stránským, advokátem se sídlem Praha 9, Jandova 8, **b) Přátelé Slavíkových ostrovů, z. s., spolek**, se sídlem Lochenice č. p. 156, zast. Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Brno, Údolní 33, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2010, č. j. 1109/550/10-Záb,76719/ENV/10, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2014, č. j. 3 A 22/2011 – 124,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2014, č. j. 3 A 22/2011 – 124, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2010, č. j. 1109/550/10-Záb,76719/ENV/10, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit osobě zúčastněné na řízení b) na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 11 800 Kč k rukám Mgr. Pavla Černého, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě částku 2000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Osoba zúčastněná na řízení a) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení b) jako stěžovatel domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 A 22/2011 – 124, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2010, č. j. 1109/550/10-Záb,76719/ENV/10, jímž bylo zamítnuto odvolání mj. stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále „krajský úřad“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 6. 2010, č. j. 49993/2010/OŽPZ, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno (dále jen „prvostupňové“ rozhodnutí). Tímto rozhodnutím byla povolena výjimka podle § 56 odst. 1 a § 56 odst. 3 písm. h) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), ze zákazu zasahovat do přirozeného vývoje jedinců druhů bramborníček hnědý, koroptev polní, potápka malá a tůhýk šedý, a dále byly stanoveny podmínky tohoto zásahu. Výjimka byla na základě žádosti povolena osobě zúčastněné na řízení a), jakožto investoru stavby (dále též jen „žadatel“), z důvodu zamýšlené realizace stavby souhrnně označované jako „Nový plavební stupeň Přelouč,“ konkrétně realizace pozměněné varianty podle dokumentace „Stupeň Přelouč II, úprava technického řešení na Slavíkových ostrovech.“

[2] Žalobce v žalobě uplatnil tři žalobní body. Za první žalovanému rozhodnutí vytknul porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Již v odvolání upozornil na skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno, aniž by žalobci bylo umožněno se k některým podkladům řádně vyjádřit, když krajský úřad až v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, z jakých podkladů vycházel, a ne všechny tyto podklady byly součástí spisu. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal a pouze uvedl, že se jedná o veřejně přístupné dokumenty a projektová dokumentace byla uložena na krajském úřadu. Žalovaný navíc rovněž doplnil v odvolacím řízení dva nové podklady rozhodnutí, k nimž také neumožnil žalobci se vyjádřit. Druhou námitkou žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného jednak pro nejasné uložení podmínek, dále pro nedoložení veřejného zájmu na stavbě kanálu a jeho výrazné převahy nad zájmem ochrany přírody a také pro vnitřní rozpornost, když správní orgány v minulosti ve svých rozhodnutích, která jsou součástí správního spisu, dospěly k závěru, že stavba kanálu má škodlivý vliv na zvláště chráněné druhy organismů a výjimky nepovolily. Za třetí žalobce namíтал, že nebyly splněny podmínky § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny pro udělení výjimky z ochrany. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že žalovanému nepřísluší vypořádávat námitky vztahující se k otázkám vodní dopravy na Labi nebo ekonomiky stavby, ani že otázka existence jiného uspokojivého řešení nebyla předmětem řízení. Také měl za to, že ačkoli některé námitky žalovaný vypořádal, neuvedl na základě jakých podkladů, když některé z podkladů dovozovaly zcela opačné závěry. Stejně tak zmínil skutečnost, že se žalovaný nevypořádal s námitkami, které poukazovaly na pochybení studií Ing. D. a Ing. K., na kterých krajský úřad zakládá odůvodnění převahy veřejného zájmu a ze kterých přejímá všechny závěry, včetně neodůvodněných a nepřezkoumatelných hypotéz a předpokladů. Nevypořádal se zejména se závěry odborného posudku Agentury ochrany přírody a krajiny (dále též jen „Agentura“).

[3] Městský soud námitky žalobce shledal nedůvodnými. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že byl formulován velice obecně a není z něj zřejmé, jaký dopad měla tvrzená porušení do práv žalobce. K podkladům prvostupňového rozhodnutí, které žalobce výslovně zmiňoval, městský soud uvedl, že není jasné, proč žalobce považuje objekty SO 44 – 46 za podstatné. Zásady

pokračování

územního rozvoje Pardubického kraje jsou opatřením obecné povahy, které je správním úřadům známo z úřední činnosti. Usnesení č. 882/2005 ze dne 13. 7. 2005, kterým vláda schválila dopravní politiku České republiky, je založeno ve spisu. Odborná literatura, nálezořá databáze Agentury ochrany přírody a krajiny a další informační zdroje nejsou podklady rozhodnutí, a nemusí tedy být ani součástí spisu. Městský soud sice uvedl, že odborná literatura měla být pro posouzení přezkoumatelnosti specifikována, avšak toto pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud jde o podklady doplněné v odvolacím řízení, městský soud konstatoval, že tyto nepřinesly výrazně převratné informace a tudíž nedošlo k vadě řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[4] Také druhý žalobní bod považoval městský soud za velice nekonkrétní a neshledal jej důvodným. Předně uvedl, že není povinností odvolacího orgánu vypořádat námítky odvolatelů bod po bodu, nýbrž je může vypořádat souhrnně. Podstatné je, aby byly všechny námítky vypořádány po věcné stránce a v celém rozsahu, k čemuž v tomto případě došlo. Vnitřní rozpornost v závěrech správních rozhodnutí městský soud neshledal a v podrobnostech odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

[5] Ani třetí žalobní důvod městský soud nepovažoval za důvodný. Soud sice uvedl, že krajský úřad mohl být v citacích střídmejší a žalovaný v odůvodnění podrobnější, nicméně dospěl k závěru, že převaha jiného veřejného zájmu byla odůvodněna dostatečně.

[6] Městský soud nepřisvědčil ani tvrzení, že se správní orgány nevypořádaly s podklady, které zpochybňovaly předmětné studie Ing. D. a Ing. K., tedy i se závěry posudku Agentury. Městský soud považoval za správný závěr žalovaného, že je právem správního orgánu, co označí za zásadní podklady pro rozhodnutí, včetně toho, že ač krajský úřad pochybil, když tento posudek obšírněji nekomentoval, nemělo to vliv na zákonnost rozhodnutí. Zdůraznil totiž, že se posudek vůbec nevztahoval na nyní posuzované čtyři druhy živočichů.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítá kasační důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy tvrdí nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu.

[8] Stěžovatel předně uvádí, že stejně jako žalobci, i jemu bylo krajským úřadem a žalovaným znemožněno vyjádřit se k některým podkladům rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel má za to, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je jedním z nejdůležitějších práv účastníka řízení. Poněvadž spolky podle dosavadní judikatury mohly v žalobě namítat pouze porušení svých procesních práv, což žalobce zcela jednoznačně učinil v prvním žalobním bodu, je nesprávné tvrzení městského soudu, že ze žalobcovy námítky nebylo jasné, jaký měla mít uvedená porušení dopad na porušení vlastních práv žalobce.

[9] Jde-li o dokumentaci k objektům SO 44 – 46, tak stěžovatel konstatuje, že pokud má její obsah sloužit i jako východisko pro rozhodnutí o kompenzaci za stavbou zničené biotopy, nejedná se o podklady, které by byly pro rozhodnutí o výjimce nepodstatné, byť městský soud tvrdí opak. Zatímco městský soud vyjádřil domněnku, že informace z průzkumů prováděných nezávislými odborníky, z odborné literatury apod. nejsou podklady ve smyslu důkazů a nemusí být součástí spisu, stěžovatel uvádí, že uvedené informace byly pro předmět řízení relevantní

a napadené rozhodnutí na ně také jako na své podklady odkazuje. Stěžovatel je toho názoru, že odborné informace o biologické hodnotě dotčených biotopů jsou důkazy o intenzitě veřejného zájmu, jenž měl být porovnán s jiným veřejným zájmem. Pokud tyto informace nejsou součástí spisu a žádné z rozhodnutí neuvádí jejich konkrétní obsah, jedná se o zásah do práva vyjádřit se k podkladům a je tím likvidována efektivní účast veřejnosti v řízení. Stěžovatel se domnívá, že krajský úřad pochybil, označil-li tyto podklady pouze obecně bez jejich bližší specifikace a aniž by uvedl, co z těchto podkladů vyvodil. Došlo tak k porušení § 17 odst. 1 a § 68 odst. 3 správního řádu.

[10] Městský soud se dále vůbec nevyjádřil k okruhu podkladů, zmiňovaných žalobcem a to konkrétně k písemnostem, které byly součástí spisu sp. zn. SpKrÚ 22897/2006/OŽPZ. Krajský úřad i žalovaný použili jako podklad pro svá rozhodnutí dokumenty z jiného spisu, přičemž ani žalobce ani stěžovatel nevěděli, o jaké podklady se jednalo, a nemohli se k nim proto ani vyjádřit.

[11] Městský soud dále uvedl, že podklady doplněné žalovaným v odvolacím řízení, které nebyly dány stěžovateli ani žalobci k vyjádření, nepřinesly nové informace, a proto se nejedná o pochybení. Tato úvaha však není blíže odůvodněna a lze ji proto považovat za nepřezkoumatelnou. Stěžovatel upozorňuje na fakt, že žalovaný naopak opřel svůj závěr o převaze jiného veřejného zájmu právě o doplněné podklady, a tudíž tyto měly zásadní vliv na žalované rozhodnutí. Na podporu svých tvrzení ohledně závažného porušení procesních práv poukazuje stěžovatel na judikaturu krajských soudů i Nejvyššího správního soudu, dle které jsou správní orgány povinny před vydáním rozhodnutí umožnit účastníkům řízení vyjádřit se ke všem podkladům obsaženým ve spisu, jinak se jedná o zásadní vadu řízení, bez ohledu na to, jaké konkrétní podklady byly do spisu doplněny či nakolik byly tyto doklady významné z pohledu správního orgánu. Stěžovatel proto v postupu žalovaného spatřuje porušení jak § 36 odst. 3 správního řádu, tak § 2 odst. 4 a § 3 stejného zákona. Poněvadž městský soud žalované rozhodnutí nezrušil, je jeho rozsudek nezákonný.

[12] Další námitkou stěžovatel brojí proti tomu, že jak krajský úřad, tak i žalovaný provedli účelovou selekci podkladů, když jako relevantní byly akceptovány toliko podklady předložené žadatelem a naopak ty podklady, které navrhovali či předkládali jiní účastníci řízení, a které žadatelovy podklady odborně i právně zpochybňovaly nebo vyvracely, byly vesměs vyhodnoceny jako irelevantní, nepřesné, zastaralé nebo laické. Tento účelový postup byl uplatněn i vůči odbornému posudku Agentury ochrany přírody a krajiny. Krajský úřad prokazoval převahu jiného veřejného zájmu zejména studiemi Ing. K. a Ing. D., nicméně se odmítl vypořádat s těmi částmi odborného posudku Agentury, jež tyto studie zpochybňují. Došlo tím k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť není zdůvodněno, proč správní orgány ignorovaly důkaz prokazující opak závěrů plynoucích z uvedených studií.

[13] Městský soud k této námitce uvedl, že správní orgány k posudku Agentury nepřihlédly v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a také proto, že se posudek nevztahuje na čtyři posuzované druhy živočichů. Stěžovatel považuje tento závěr za nesprávný a nepřezkoumatelný. Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že ani studie Ing. K. a Ing. D. se nevztahují na čtyři posuzované druhy živočichů, a přesto byly krajským úřadem použity jako důkaz k prokázání převahy veřejného zájmu. Tvrzení městského soudu tak neodůvodňuje, proč byl posudek Agentury vyloučen a studie akceptovány jako důkazy, přestože o čtyřech druzích živočichů nepojednává ani jeden z těchto podkladů. Navíc odborná studie Agentury upozorňuje i na jiné varianty technických řešení, vyjadřuje se k hodnotě stavbou dotčených částí přírody i k závažnosti škodlivého zásahu. Městský soud tedy i tuto otázku posoudil nesprávně.

pokračování

[14] S ohledem na vše uvedené navrhuje stěžovatel rozsudek městského soudu zrušit spolu s oběma správními rozhodnutími, nebo alternativně zrušit pouze rozsudek městského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odvolává na odůvodnění napadeného rozsudku a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení a) ke kasační stížnosti

[16] Osoba zúčastněná na řízení a) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předesílá, že má za to, že městský soud se se žalobními námitkami podrobně vypořádal. Domnívá se, že účastníci předmětného správního řízení byli seznámeni se všemi podklady rozhodnutí a zároveň jim byl dán prostor k vyjádření. Namítá-li stěžovatel absenci dokumentace k objektům SO 44 – 46, je toto tvrzení nepravdivé, neboť tato je součástí dokumentace ke stavebnímu povolení z roku 2006, která je součástí správního spisu spolu s dokumentací změny projektových dispozic – úprava technického řešení na Slavíkových ostrovech, ze které je zřejmé, k jakým úpravám v projektové dokumentaci došlo oproti roku 2006. Osoba zúčastněná na řízení a) se rovněž domnívá, že doložením dvou dopisů do spisu v odvolacím řízení nedoznal skutkový stav v otázce veřejného zájmu na realizaci stavby žádných změn, a nejedná se tedy o takovou vadu, pro kterou by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno. Pokud jde o další stěžovatelovy námitky, osoba zúčastněná na řízení a) má za to, že se stěžovatel snaží o dosažení věcného přezkumu napadeného rozhodnutí, ačkoli mu takové právo nesvědčí. Stejně tak nelze zpochybňovat stanovisko EIA posudkem Agentury ochrany přírody a krajiny.

[17] S ohledem na uvedené navrhuje osoba zúčastněná na řízení a), aby Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud, a to i na základě připomínky žalovaného, vážil, zda stěžovatel nevybočil z mezí, které mu jsou jako osobě zúčastněné na řízení stanoveny soudním řádem správním. Postavení osoby zúčastněné na řízení je odvozeno od dotčení jejich práv či povinností žalobou napadeným správním rozhodnutím (a tedy i rozhodnutím soudu o žalobě) a podle § 34 odst. 3 s. ř. s. má v soudním řízení právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Doručuje se jí žaloba, usnesení o přiznání odkladného účinku, usnesení o předběžném opatření a rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí. Osoba zúčastněná na řízení ovšem podle tohoto ustanovení nemůže disponovat předmětem řízení; ten je totiž vymezen žalobou. Osoba zúčastněná na řízení tak v soudním řízení může hájit vlastní práva odlišná od žalobce či je s ním, jako v tomto případě, může sdílet. Svého práva na vyjádření může i nemusí využít. Podle § 102 s. ř. s. je osoba zúčastněná na řízení oprávněna podat kasační stížnost a domáhat

se zrušení rozhodnutí krajského soudu. Podáním kasační stížnosti se stává účastníkem kasačního řízení (§ 105 odst. 1 s. ř. s.), nicméně i nadále je limitována předmětem soudního řízení vymezeného žalobou. Možnost podání kasační stížnosti není omezena dotčením práv či povinností rozhodnutím krajského soudu, byť zpravidla stěžovatel takovou motivaci má; stejně tak není podstatná jeho aktivita v průběhu řízení před krajským soudem. Tedy i za situace daného případu, kdy se stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem k věci samé nijak nevyjadřoval, nebrání to podání kasační stížnosti. Pokud jde o její důvody, nevybočil stěžovatel z mezí stanovených žalobou. Kasační stížnost stěžovatele je tedy přípustná. Její důvodnost pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmíněk vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Předně se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť pouze u přezkoumatelného rozsudku lze v zásadě vážit důvodnost uplatněných námitek.

[21] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve více pochybeních. Za prvé se dle stěžovatele městský soud žádným způsobem nezabýval nemožností vyjádřit se k podkladu popsaném v prvostupňovém rozhodnutí i v žalobě jako *některé písemnosti, které jsou součástí spisu označeného spisovou značkou SpKrÚ 22897/2006/OŽPZ*, s uvedením příkladného výčtu tří dokumentů; nepřezkoumatelnost je spatřována dále v tom, že městský soud vůbec nezdůvodnil, jak dospěl k závěru o tom, že podklady doplněné do spisu v odvolacím řízení nepřinesly extrémně převratné informace; a také v tom, že městský soud neobjasnil, proč považoval posudek Agentury za nepoužitelný proto, že se nezabýval čtyřmi posuzovanými druhy živočichů, když ani jiné zásadní podklady, které byly správními orgány použity jako důkazy, tedy zejména studie Ing. D. a Ing. K., o těchto čtyřech druzích živočichů vůbec nepojednávají.

[22] K otázce nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů se již Nejvyšší správní soud mnohokrát vyslovil. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, která je v této věci namítána, z konstantní judikatury zdejšího soudu je patrné, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především tehdy, opírá-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, popřípadě rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Obdobně je rozhodnutí soudu zatíženo nepřezkoumatelností v případě, že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, přičemž se ale nevypořádá s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 – 55), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.

[23] Principy přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí je navíc třeba bezezbytku vztáhnout i na případy, kdy jsou přezkoumávána nikoliv jen soudní, ale i správní rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen skrze řádně odůvodněná, srozumitelná a určitá správní rozhodnutí se může

pokračování

účastník řízení účinně domáhat svých práv u nestranného soudu. Jinak vyjádřeno, „jen řádně a srozumitelně vysloveným právním závěrům správních orgánů lze vytýkat jejich nesprávnost“. Pokud pak správní rozhodnutí nedostojí vytčeným principům, například z toho důvodu, že z něj nevyplývá, jaký skutkový základ (skutková zjištění) vzal rozhodující správní orgán za svůj a jak jej následně právně hodnotil (jaké konkrétní právní normy na něj aplikoval), je třeba na takové rozhodnutí správního orgánu pohlížet jako na nepřezkoumatelné (viz také rozsudek ze dne 10. 4. 2014, č. j. 7 Afs 14/2014 – 80).

[24] K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je pak Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Pokud by totiž sám přezkoumal nepřezkoumatelný rozsudek správního soudu či odvolacího správního orgánu, nutně by tak zatížil totožnou nepřezkoumatelností i své vlastní rozhodnutí. Toto nelze připustit. Z uvedeného je tedy zřejmé, že otázka přezkoumatelnosti předchozích soudních či správních rozhodnutí musí nutně předcházet právnímu posouzení věci samé (věcných námitek) a posuzující orgán (zde Nejvyšší správní soud) v tomto rozsahu není limitován dispoziční zásadou (srov. § 75 odst. 2, či § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[25] Po přezkoumání rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud shledal, že je nepřezkoumatelný. Je tomu tak dílem proto, že městský soud přezkoumal a potvrdil zákonnost správních rozhodnutí, která jsou ve skutečnosti nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, jakož dílem i pro vlastní nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť městský soud se řádně nevypořádal se všemi námitkami uplatněnými v žalobě.

[26] Stěžovateli je nutné dát za pravdu hned při vážení důvodnosti první části jeho námítky. Žalobce v žalobě skutečně výslovně namítal také to, že mu nebylo umožněno seznámit se s některými podklady rozhodnutí, mj. též s písemnostmi, které byly součástí spisu sp. zn. SpKrÚ 22897/2006/OŽPZ. Ačkoliv městský soud v narativní části rozsudku rekapituloval obsah žaloby, tudíž i zmiňovanou námitku, v samotném odůvodnění rozsudku ji ponechal opomenutou. Městský soud prvně uvedl, že námitka ohledně porušení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí byla formulována značně obecně, a poté se proto vypořádal jednotlivě pouze s těmi podklady, které žalobce výslovně zmiňoval. Písemnosti ze spisu sp. zn. SpKrÚ 22897/2006/OŽPZ nicméně vůbec nezhodnotil. Z napadeného rozsudku plyne toliko, že se soud zabýval jenom povahou aktuální stavební dokumentace SO 44 - 46, zásadami územního rozvoje Pardubického kraje, dopravní politikou ČR a odbornou literaturou, nálezovou databází Agentury a dalšími informačními zdroji. Absencí těchto podkladů ve spisu městský soud sice shledal, nepovažoval ji ale za důvod působící nezákonnost správních rozhodnutí, neboť se vesměs jednalo o veřejně přístupné dokumenty nebo o zdroje odborných informací. K naříkané spisové dokumentaci se však městský soud žádným způsobem nevyjádřil, přičemž na ni nelze vztáhnout argumentaci podanou k dalším podkladům, jelikož se nejedná ani o veřejně přístupné dokumenty, ani o zdroj odborných informací. Městský soud tak bez bližšího posouzení, jaký vliv na zákonnost správních rozhodnutí mohla mít absence uvedených písemností ve spisu a nemožnost účastníků správního řízení se k nim vyjádřit, dospěl k závěru o tom, že právo žalobce (resp. dalších účastníků řízení, mj. stěžovatele) podle § 36 odst. 3 správního řádu nebylo porušeno. Takové posouzení je naprosto nedostatečné a činí jeho rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[27] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů je však také argumentace městského soudu, jíž akceptoval odůvodnění žalovaného ohledně nevypořádání se s podklady, které zpochybňovaly studie Ing. D. a Ing. K., zejména s posudkem Agentury. Městský soud aproboval závěr žalovaného, jenž sice vytknul krajskému úřadu, že se s předmětným posudkem nevypořádal,

nepovažoval to však za vadu způsobující nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Dle žalovaného bylo totiž právem správního orgánu prvního stupně stanovit, co označí za zásadní podklady rozhodnutí. Městský soud navíc akceptoval také závěr, že se uvedený posudek po odborné stránce vůbec nevztahuje na posuzované čtyři druhy živočichů.

[28] Takové odůvodnění však považuje Nejvyšší správní soud za zcela nedostatečné, neboť neobjasňuje zákonný důvod pro postup správních orgánů, a je tedy nepřezkoumatelné. Je sice pravdou, že je věcí správního orgánu, který podklad shledá zásadním a který nikoliv, je však také jeho povinností odůvodnit, proč ten který podklad nepovažoval za potřebný pro posouzení věci. Nejvyšší správní soud již k této otázce mnohokrát judikoval, že správní orgán sice není vázán návrhy účastníků řízení, musí se však se všemi vypořádat a odůvodnit, proč je eventuálně odmítl (srov. např. rozsudek ze dne 13. 4. 2012, č. j. 2 As 47/2011 – 107, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60 nebo ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 60/2013 - 33).

[29] Uspokojivé odůvodnění toho, proč nebyl posudek Agentury vůbec brán v potaz, se však nenachází ani v napadených správních rozhodnutích, což je činí v této části rovněž nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud není s ohledem na nedostatečné vypořádání této námitky již v řízení před správními orgány s to posoudit, zda měl, nebo neměl být předmětný posudek vyhodnocen jako podklad napadených rozhodnutí, neboť mu nepřísluší nahrazovat činnost správních orgánů. Samotné konstatování žalovaného, resp. městského soudu, že se tento posudek po odborné stránce netýkal čtyř posuzovaných druhů živočichů, taktéž nemůže obstát, protože dle tvrzení účastníků řízení zpochybňoval také zásadní podklady správních rozhodnutí a zabýval se dalšími, pro řízení podstatnými skutečnostmi. Zásadní podklady správních rozhodnutí, zejména studie Ing. K. a Ing. D., se navíc také nezabývaly předmětnými živočichy, a přesto byly správními orgány akceptovány. Nejvyššímu správnímu soudu nadto není ani zřejmé, zda měl městský soud uvedený posudek k dispozici, neboť ve spisech předložených zdejšímu soudu tento posudek (CD příloha vyjádření žalobce č. 6 ze dne 9. 6. 2010) absentuje.

[30] Pokud tedy městský soud přezkoumal předmětnou námitku, přičemž převzal neodůvodněné závěry žalovaného, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné ve stejném rozsahu jako rozhodnutí správních orgánů.

[31] Správní rozhodnutí jsou však stižena vadou nepřezkoumatelnosti také pro zásadní pochybení správních orgánů v řízení o žádosti o povolení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny; tato vada mohla mít také zásadní vliv na jejich správnost a zákonnost.

[32] Nejvyšší správní soud vycházel ze své předchozí judikatury týkající se udělování výjimek podle ust. § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, ze které vyplývá, že na udělení této výjimky není právní nárok (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, publikovaný pod č. 379/2004 Sb. NSS) a její udělení nebo neudělení je tedy věcí správního uvážení orgánu ochrany přírody na základě posouzení kritérií stanovených ust. § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. V době rozhodování správních orgánů byla zákonem stanovena následující kritéria: a) jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody (srov. ust. § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny), b) je dána některá z podmínek stanovených ust. § 56 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, c) neexistuje jiné uspokojivé řešení (podtrženo NSS) a populace daného druhu bude udržena v příznivém stavu z hlediska ochrany.

pokračování

[33] Soudy ve správním soudnictví jsou oprávněny přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů činěná na základě správního uvážení, tento přezkum je však do určité míry omezen, neboť soud nesmí svým uvážením nahradit správní uvážení náležející správnímu orgánu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79, publikovaném pod č. 739/2006 Sb. NSS, se k přezkoumávání těchto rozhodnutí vyjádřil zdejší soud tak, že i když správní orgán není při svém rozhodování vázán přesnými kritérii stanovenými zákonem a rozhoduje v mezích volného správního uvážení, musí být jeho postup a rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil.

[34] Rozhodnutí krajského úřadu a potažmo žalovaného však tato kritéria nesplňují a zdejší soud naznal, že jsou nepřezkoumatelná, neboť nehodnotila všechny zákonem stanovené předpoklady pro udělení výjimky, resp. je hodnotila zcela nedostatečným způsobem. Ani jedno z napadených rozhodnutí se totiž nezabývalo možnou existencí jiného uspokojivého řešení, a tudíž nezkoumalo jednu ze základních podmínek pro udělení výjimky podle § 56 odst. 3 *in fine* zákona o ochraně a přírody a krajiny. Obě rozhodnutí vycházela pouze z toho, že žadatelem navržená varianta byla řešena v rámci EIA, tedy hodnocení záměru dle zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů rozvojových koncepcí a programů na životní prostředí, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o posuzování vlivů“); její následná úprava na stávající stav záměru (Stupeň Přelouč II) dle stanoviska ministerstva životního prostředí novému posouzení vlivů z hlediska vlivu na životní prostředí nepodléhá. Ačkoli před samotným provedením hodnocení EIA podle zákona o posuzování vlivů bylo předpokládáno více možných variant (nejprve více než deset pracovních variant, následně šest), mezi nimiž se nacházely i takové, které Slavíkovy ostrovy nezasahovaly, v rámci samotného hodnocení dle zákona o posuzování vlivů byly hodnoceny toliko tři varianty, dvě vedoucí přes Slavíkovy ostrovy a nulová varianta. Vybrána pak byla pouze varianta I., odpovídající přibližně předloženému žadatelovu záměru, a ministerstvo životního prostředí k ní vydalo souhlasné stanovisko. Na základě ukončeného procesu posuzování vlivů (EIA) pak žadatel vypracoval projektovou dokumentaci právě pro tuto variantu. Správní orgány považovaly souhlasné stanovisko EIA za dostatečné pro naplnění uvedené podmínky dle § 56 odst. 3 *in fine* zákona o ochraně přírody a krajiny a žádné jiné varianty nezkoumaly. Městský soud aproboval tento postup, když uvedl, že krajský úřad správně vycházel z posudku EIA, který určil nejvhodnější řešení. Souhlasné stanovisko EIA navíc dle jeho názoru nelze v řízení o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny jakkoli rozporovat.

[35] S tímto tvrzením by bylo lze souhlasit pouze v případě, bylo-li by posuzování vlivů provedeno pro různá variantní řešení žadatelova záměru a z těchto variant by byla vybrána varianta nejvhodnější mj. i z hlediska ochrany životního prostředí. Jak je ale zřejmé z prvostupňového rozhodnutí i ze samotného stanoviska o hodnocení vlivů, v rámci EIA nebyly posuzovány všechny varianty, nýbrž pouze ty, jež měly vést přes území Slavíkových ostrovů. Poněvadž tedy ani EIA neposuzovala jiné varianty, nelze na ni odkazovat jako na důkaz toho, že neexistuje žádné jiné uspokojivé řešení, jež by do životního prostředí posuzovaných živočichů zasahovalo méně.

[36] Ze spisu je navíc evidentní, že krajský úřad měl nejprve v úmyslu postupovat v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny a posoudit také jiné varianty splavení Labe. Právě z důvodu čekání na zpracování znaleckého posudku ohledně dalších možných variant bylo řízení přerušeno usnesením krajského úřadu ze dne 15. 6. 2009, č. j. 58285/2009/OŽPZ/Si. Znalecký posudek byl krajskému úřadu předložen dne 18. 3. 2010, načež bylo v řízení pokračováno a účastníkům řízení byla dána lhůta k vyjádření k podkladům rozhodnutí. Krajský úřad však nakonec tento posudek vyhodnotil jako nedostatečný a jako podklad rozhodnutí jej pro zásadní

nedostatky nevyužil. Vlastní posouzení jiných variant tak zůstalo opomenuto, resp. je krajský úřad nepovažoval, s ohledem na souhlasné stanovisko EIA, za potřebné. Takový postup však nelze akceptovat, neboť jde jak proti výslovnému znění, tak proti smyslu a účelu právní úpravy. Poněvadž byl tento postup dále aprobevován jak žalovaným, tak městským soudem, vada spočívající v nezákonnosti i nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů nebyla odstraněna.

[37] V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek tohoto soudu ze dne 30. 9. 2015 ve věci sp. zn. 6 As 73/2015, v němž je povinnost správních orgánů zabývat se v řízení podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny také otázkou existence jiného uspokojivého řešení rozebrána podrobněji. Uvedená věc se týká také řízení o povolení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny v souvislosti s realizací stejného projektu stavby „Stupeň Přelouč II“, přičemž v řízení před správními orgány, potažmo před městským soudem, došlo ke stejným pochybením.

[38] Jak již bylo uvedeno výše, v řízení před správními soudy tato vada nemůže být odstraněna, neboť se pojí s rozsáhlým dokazováním a zjišťováním skutkového stavu. Navíc, úkolem správního soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů ani jejich správní uvážení.

[39] Shora popsané vady jsou takové závažnosti, že musí nutně vést ke zrušení rozsudku městského soudu spolu se zrušením žalovaného správního rozhodnutí. Neodstraněním těchto pochybení totiž rozhodnutí o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny nemůže pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů obstát.

[40] Další stěžovatelovy námitky se vesměs týkají porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, tedy jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

[41] Poněvadž je zřejmé, že rozhodnutí městského soudu i žalovaného bude zrušeno, neboť trpí takovými vadami, které nelze v řízení před správními soudy odstranit, Nejvyšší správní soud upozorňuje rovněž na povinnost správního orgánu vést spis v souladu s ust. § 17 správního řádu. To, že v nyní projednávané věci spis neobsahuje soupis písemností, sice představuje vadu, tato však, jak již ostatně konstatoval městský soud, sama nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, nicméně v novém řízení bude na místě spis o soupis písemností doplnit. Spis však kromě uvedeného soupisu musí obsahovat rovněž podklady rozhodnutí, aby se s nimi účastníci řízení mohli seznámit a případně k nim podat vyjádření. Jak je zřetelné již ze shora popsaného, správní spis veškeré podklady, na něž správní orgány v napadených rozhodnutích odkazovaly, neobsahuje.

[42] Nejvyšší správní soud aprobevuje závěr městského soudu, že správní spis nemusí obsahovat veřejně dostupné podklady, jako jsou právní předpisy, opatření obecné povahy nebo odborné publikace a další zdroje informací, kterými správní orgán disponuje díky svému zaměření a jedná se o jeho odborné znalosti. Pokud však jde o odborné publikace nebo nálezovou databázi Agentury, bylo na místě tyto zdroje blíže specifikovat (např. konkrétními citacemi a vyvozením závěrů); nicméně ani takové pochybení, jakým je pouhý obecný odkaz na uvedené zdroje, samo o sobě nepůsobí nezákonnost rozhodnutí.

[43] Pokud jde dále o usnesení vlády, lze souhlasit se stěžovatelem, že ta zavazují pouze veřejnou správu, a tudíž by měla být součástí správního spisu. Nelze však souhlasit s jeho tvrzením, že neměl možnost vyjádřit se k těm usnesením vlády, na něž bylo v rozhodnutích

pokračování

odkazováno. Nejvyšší správní soud totiž zjistil, že usnesení vlády jsou součástí spisového materiálu a nacházejí se v přílohách žadatele, k nimž měl stěžovatel přístup.

[44] Ve spisové dokumentaci nicméně absentují podklady ohledně žalovaným uváděných kompenzačních opatření, které mají být uvedeny v projektové dokumentaci k objektům č. SO 43 – 46. Ta se ve spise nenachází, přestože to žadatel ve svém vyjádření ke kasační stížnosti tvrdí (ve spise se nachází pouze výkresy s novým situačním řešením, resp. s charakteristickým příčným řezem kanálu). Není pravdou ani to, že by sám žalobce v odvolání tvrdil, že se tato dokumentace ve spisu nachází, když výslovně uvádí pravý opak. Nejvyšší správní soud ověřil, že projektová dokumentace k těmto objektům, která má obsahovat určitá kompenzační opatření, zejména její textová část, ve spise skutečně chybí. Účastníkům řízení tak nebyla dána možnost k vyjádření se k těmto podkladům, a tedy ani k posouzení dostatečnosti podmínek stanovených v rozhodnutí o povolení výjimky s ohledem na kompenzační opatření uvedená v chybějících dokumentech. Stejně tak nebyly součástí spisu ani písemnosti ze spisu sp. zn. SpKrÚ 22897/2006/OŽPZ, o nichž již bylo pojednáno shora. Poněvadž se u těchto dokumentů mohlo jednat o významné podklady rozhodnutí, mohla mít jejich absence ve spisu a nemožnost stěžovatele vyjádřit se k nim vliv na zákonnost správních rozhodnutí. Došlo tedy k porušení § 36 odst. 3 správního řádu představujícím zásah do procesních práv stěžovatele.

[45] Pokud se dále jedná o dopisy ministra životního prostředí a jeho náměstka, které byly jedněmi z podkladů pro odvolací rozhodnutí, tyto rovněž nebyly dány stěžovateli k dispozici, aby se k nim mohl vyjádřit. Nejvyšší správní soud u této námítky souhlasí s městským soudem, že skutečně došlo k procesnímu pochybení žalovaného, jenž měl uvedené podklady předložit také dalším účastníkům řízení; toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedené podklady totiž nebyly pro posouzení převahy veřejného zájmu na Labské vodní cestě zásadní. Pokud jde o odůvodnění převahy jiného veřejného zájmu, krajský úřad jej dostatečně odůvodnil, zejména poukazem na závazné části územních plánů Hradecko-pardubické aglomerace, Pardubického kraje (obecně závazná vyhláška č. 2/2006 ze dne 14. 12. 2006), Zásadami územního rozvoje Pardubického kraje, obecně závaznou vyhláškou č. 1/2006 o závazných částech územního plánu města Přelouče a dalšími veřejně přístupnými, zejména politickými, dokumenty. Nejvyšší správní soud pokládá odůvodnění krajského úřadu za přesvědčivé a dostatečné, a proto dopisy doplněné žalovaným v odvolacím řízení považuje toliko za dokumenty, které uvedený veřejný zájem utvrzují. Nepředložení těchto dopisů účastníkům řízení k vyjádření sice představuje porušení § 36 odst. 3 správního řádu, nejedná se ale o pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žádným způsobem nezměnilo skutkový stav ani nezasáhlo do právního hodnocení věci.

[46] Závěrem svého rozhodnutí Nejvyšší správní soud upozorňuje taktéž na poslední podmínku stanovenou v ust. § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy aby populace daného druhu byla udržena v příznivém stavu z hlediska ochrany. Ačkoli se touto podmínkou krajský úřad i žalovaný zabývali, pro srozumitelnost a přezkoumatelnost jejich rozhodnutí bude vhodné v dalším řízení i tuto otázku rozebrat podrobněji.

VI. Závěr

[47] Nejvyšší správní soud na základě shora předestřené argumentace napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku městského soudu a efektivitu dalšího procesního postupu přistoupil

podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. také ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[48] Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.). Tento právní názor spočívá zejména v tom, že žalovaný bude povinen znovu přezkoumat prvostupňové rozhodnutí krajského úřadu na základě podaných odvolání a právního názoru vysloveného v tomto rozsudku. Zejména je nutné zabývat se opomenutou zákonnou podmínkou pro udělení výjimky podle § 56 odst. 3 *in fine* zákona o ochraně přírody a krajiny, tudíž posoudit zda neexistuje jiné uspokojivé řešení. Dospěje-li žalovaný k závěru, že nemá dostatek podkladů rozhodnutí, protože je nutné rozsáhlé doplnění skutkového stavu, nic mu nebrání zrušit také prvostupňové rozhodnutí a vrátit věc krajskému úřadu k dalšímu řízení.

VII. Náklady řízení

[49] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí žalovaného správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, která předcházela zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[50] Výrok o náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto je povinen zaplatit stěžovateli jakož i žalobci náhradu nákladů řízení.

[51] Pokud jde o řízení před městským soudem, stěžovatel v něm vystupoval z pozice osoby zúčastněné na řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že *osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.* Městský soud stěžovateli žádnou povinnost v řízení neuložil, proto mu za toto řízení právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

[52] Pokud jde o žalobce, ten nepodal kasační stížnost a v kasačním řízení mu žádné náklady nevznikly. Žalobce ovšem svou žalobou vyvolal řízení a bez podání jeho žaloby by nedošlo ke zrušení správního rozhodnutí. Náleží mu proto náhrada nákladů řízení o žalobě v celkové výši 2000 Kč, pozůstávající ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2000 Kč [1 x 2000 Kč za žalobu podle položky č. 14a bod 2 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění do 31. 8 2011].

[53] Důvodně vynaložené náklady v řízení o kasační stížnosti sestávají ze zaplaceného soudního poplatku, z odměny za zastupování a z náhrad výdajů zástupce stěžovatele.

pokračování

[54] Náklady za zaplacený soudní poplatek tvoří částku ve výši 5000 Kč [1 x 5000 Kč za kasační stížnost podle položky č. 19 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů].

[55] Dále stěžovateli náleží odměna a hotové výdaje jeho zástupce, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění od 1. 1. 2013]. Stěžovatel byl v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem, Mgr. Pavlem Černým. Soud proto stěžovateli přiznal částku 6200 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a v jednom podání ve věci samé – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu].

[56] Ke dvěma úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

[57] Jelikož zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, procesně neúspěšnému žalovanému Nejvyšší správní soud uložil povinnost zaplatit úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

[58] Jak již bylo uvedeno, osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V projednávané věci Nejvyšší správní soud neuložil osobě zúčastněné na řízení a) žádnou povinnost a osoba zúčastněná na řízení a) také žádnou náhradu nákladů řízení nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu